

Sygn. akt IV U 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania P. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 grudnia 2014 roku nr (...)

w sprawie P. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podleganie ubezpieczeniom

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 52/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 29 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 3 grudnia 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 i art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) oraz art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.), stwierdził, że P. Ś. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu od dnia 1 lutego 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że P. Ś. nie podjęła i nie prowadziła działalności gospodarczej, a wykonywane przez nią czynności miały charakter pozorowany. W ocenie organu rentowego, zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej miało w jej przypadku na celu nabycie uprawnień do świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o czym świadczy: krótki okres czasu pomiędzy zgłoszeniem działalności gospodarczej, a wystąpieniem z roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego; osiągnięcie znikomych przychodów z działalności w łącznej kwocie 717,00 zł do dnia wystąpienia z roszczeniem o wypłatę świadczeń z ubezpieczenia chorobowego; ponoszenie niewielkich kosztów w związku z dokonaniem wpisu do CEIDG tytułem zakupów, które

w lutym i kwietniu 2014 r. nie przekroczyły 100,00 zł, a w marcu 2014 r. 200,00 zł, zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych w trakcie ciąży, a ponadto zadeklarowanie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, w maksymalnej dopuszczalnej dla osób prowadzących działalność gospodarczą wysokości, tj. 9.300,00 zł. Organ rentowy podał przy tym, że przedłożone przez P. Ś. zaproszenia dotyczą uroczystości ślubnych, które odbyły się w 2011, 2012 i 2013 r., a więc na długo przed datą wniosku o wpis do CEIDG, pozostałe zaś dowody są wątpliwe, jak na przykład wydruki komputerowe, gdyż na Allegro dokonano co prawda 10 transakcji, ale były to same zakupy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł profesjonalny pełnomocnik P. Ś., domagając się jej zmiany i ustalenia, że jego klientka jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu

i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu od dnia 1 lutego 2014 r. W uzasadnieniu pełnomocnik zarzucił: 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji, polegający na uznaniu, że w okresie od 1 lutego 2014 r. odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej, pomimo przedłożenia dowodów świadczących o tym, że począwszy od 1 lutego 2014 r. działalność taką wykonywała, 2) naruszenie art. 2 ustawy

z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.) poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że podejmowane przez odwołującą od 1 lutego 2014 r. czynności nie wypełniały znamion ustawowej definicji działalności gospodarczej,

3) naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) poprzez przyjęcie, że odwołująca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu

i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu od dnia 1 lutego 2014 r. W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że odwołująca faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, która polegała na projektowaniu, drukowaniu, wykonywaniu oraz sprzedaży papierowych zaproszeń i wizytówek. Zaakcentował, że była to działalność zarobkowa, gdyż za każdą wykonaną usługę i sprzedany produkt odwołująca otrzymywała wynagrodzenie. Wskazał, że działalność tę odwołująca prowadziła w sposób ciągły i zorganizowany, ponieważ systematycznie reklamowała usługi i produkty w Internecie, regularnie realizowała zlecenia, a ponadto systematycznie dokonywała zakupu materiałów i wyposażenia do produkcji zaproszeń i wizytówek, takich jak papier ozdobny, papier wizytówkowy, papier fotograficzny, gilotyna do papieru, czy materiały biurowe. Poza tym, swoje produkty

i związane z nimi usługi ogłaszała za pośrednictwem stron internetowych. Pełnomocnik podał, że wszystkie przychody z prowadzonej przez odwołującą działalności zostały zewidencjonowane w książce przychodów i rozchodów. W dalszej części pełnomocnik podniósł, że składając wniosek o wpis do CEIDG odwołująca nie miała wiedzy o tym, że jest w ciąży.

O ciąży dowiedziała się bowiem dopiero pod koniec lutego 2014 r. Zauważył też, że jego klientka nie poinformowała (...) w K. o posiadaniu innego tytułu do ubezpieczenia zdrowotnego z niedopatrzenia. Zaakcentował w końcu, że środki na opłacanie składek od zadeklarowanej podstawy wymiaru w kwocie 9.300,00 zł odwołująca czerpała z innych źródeł niż przychód z działalności, tj. ze stypendiów naukowych i dochodów męża.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podał ponadto, że działalnością gospodarczą jest działalność wykazująca zawodowy charakter, podporządkowanie regułom zysku i opłacalności (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania) oraz uczestnictwo

w działalności gospodarczej (w obrocie gospodarczym). Wskazał, że obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika

z faktycznego prowadzenia tej działalności, natomiast kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualnie znaczenie w sferze dowodowej. Zauważył przy tym, że dokonanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej rodzi domniemanie faktyczne podjęcia działalności

i wykonywania jej do czasu wykreślenia z ewidencji.

W piśmie procesowym z dnia 24 kwietnia 2015 r. (data prezentaty) organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podał też, że w jego ocenie, odwołująca nie podjęła działań podporządkowanych zasadzie racjonalnego gospodarowania,

a jedynie kilka jednostkowych czynności, zmierzających do uzyskania świadczeń związanych ze stanem ciąży. Czynności tych nie można utożsamiać z zamiarem (wolą) rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej. Zaakcentował przy tym, że zarobkowy charakter działalności gospodarczej stanowi jej podstawową, konstytutywną cechę, a sam fakt opłacania składek nie może prowadzić do wniosku, że dana osoba przejawia zamiar faktycznego prowadzenia działalności (k. 33-35).

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2015 r. (data prezentaty) pełnomocnik odwołującej podniósł, że informację o ciąży odwołująca uzyskała dopiero w dniu 27 lutego 2014 r., czyli już po dokonaniu zgłoszenia do ubezpieczeń i rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej. Niezdolna do pracy z tego powodu stała się natomiast kilka miesięcy później, czego zaplanować i przewidzieć nie mogła. Jak podał, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r.

poz. 672 ze zm.), podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Ustawodawca nie wskazał zatem na jakieś ograniczenia w możliwości rozpoczęcia

i prowadzenia działalności gospodarczej przez kobiety w wielu prokreacyjnym. Stan ciąży nie wyklucza zatem rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej. Pełnomocnik podkreślił też, że świadczone przez odwołującą usługi miały bez wątpienia charakter odpłatny. Odwołująca zakładała bowiem osiągnięcie zysku i do takiego celu dążyła. Poza tym wskazał, że wysokość podstawy wymiaru składek w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą nie jest uzależniona od osiągniętych przez nie przychodów (k. 37-40).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołująca P. Ś. ukończyła studia wyższe magisterskie w 2010 r. Rok później podjęła studia doktorskie. Studia te realizuje w systemie dziennym. W 2014 r. była słuchaczką III roku tych studiów. W I semestrze prowadziła zajęcia ze studentami,

a w semestrze II zajmowała się już pracą doktorską. W tym czasie, cały czas mieszkała w K.. Jej główne sprawy życiowe koncentrują się w tym mieście. W 2013 r. odwołująca zakupiła urządzenia wielofunkcyjne, tj. skaner i drukarkę laserową. Ich zakup związany był z pisaniem pracy doktorskiej.

dowód:

- zeznania odwołującej P. Ś.- 00:13:48-00:17:58,

W dniu 31 stycznia 2014 r. odwołująca P. Ś. wystąpiła do CEIDG (Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej) z wnioskiem o wpis do ewidencji- działalności gospodarczej pod firmą (...) polegającej na sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet, produkcji wyrobów z papieru i tektury, drukowaniu oraz sprzedaży detalicznej prowadzonej poza siecią sklepową, straganami i targowiskami. Jako datę rozpoczęcia tej działalności wskazała dzień 1 lutego 2014 r. Jako adres głównego miejsca wykonywania działalności podała: (...)

(...)O., gdzie znajduje się dom jej rodziców. Tylko pod tym adresem mogła zarejestrować działalność, ponieważ w K., gdzie na co dzień mieszka, nie jest właścicielką żadnego lokalu użytkowego. Odwołująca nie umieściła na domie rodziców ani

w jego najbliższym otoczeniu szyldu z nazwą, czy ofertą swojej firmy, gdyż zamierzała prowadzić działalność gospodarczą tylko przez Internet. Odwołująca dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego

z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2014 r., deklarując podstawę wymiaru składek na te ubezpieczenia za miesiąc luty, marzec i kwiecień w kwocie 9.300,00 zł. Dokonując zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych odwołująca nie skorzystała z tzw. ulgi dla rozpoczynających prowadzenie działalności

gospodarczej i nie wskazała najniższej podstawy wymiaru składki. Doszła bowiem do przekonania, że skoro sama jest sobie szefem, to będzie opłacała na swoją przyszłą emeryturę wyższe składki. Liczyła też na to, że z czasem działalność gospodarcza przyniesie jej większy dochód.

dowód:

- wniosek o wpis do CEIDG z dnia 31.01.2014 r.- k. 17-21 akt ZUS,
- zeznania odwołującej P. Ś.- 00:35:15, 00:36:55, 00:53:04-00:54:06,

W trakcie studiów doktorskich odwołująca otrzymywała dwa stypendia- jedno w ubiegłym roku w kwocie 1.370,00 zł i drugie finansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach programu „Doctus” w kwocie około 3.000,00 zł. Stypendium finansowane ze środków UE odwołująca otrzymała w 2013 r. Wypłacane było ono w transzach co 5 miesięcy. Pomiedzy kolejnymi transzami odwołująca zdawała sprawozdanie z tego, co zrobiła zgodnie z przygotowanym wcześniej harmonogramem, zatwierdzonym przez Małopolskie Centrum Przedsiębiorczości. Na realizację harmonogramu w 2014 r. składało się wykonanie programu studiów doktorskich, uczestnictwo w zajęciach, a także czytanie literatury i badanie modelowe reaktora, znajdującego się na uczelni.

dowód:

- zeznania odwołującej P. Ś.- 00:24:30-00:30:38,

Po złożeniu wniosku o wpis do CEIDG, w lutym 2014 r. odwołująca zakupiła papier do drukowania za kwotę około 100,00 zł. Z uwagi na to, że na własny ślub sama przygotowywała oprawę, tj. wydruki dotyczące rozstawu gości i stolików, czy winietki, to pozostały jej materiały potrzebne do wykonania tego typu rzeczy. Ze ślubu pozostały jej także produkty ozdobne, jak cyrkonie, czy brokat. W związku z wpisem do CEIDG działalności gospodarczej, odwołująca nie musiała zatem zaopatrywać się w zbyt wiele rzeczy. W lutym 2014 r. odwołująca wykonała dwa zlecenia na wykonanie zaproszeń karnawałowych, uzyskując z tego tytułu kwotę 87,00 zł. Były to zlecenia od dwóch różnych osób. Pierwsze zamówienie wykonała na zlecenie swojej znajomej, drugie zaś na zlecenie swojej siostry.

W marcu 2014 r. zrealizowała trzy zlecenia- dwa na wykonanie wizytówek i jedno na wykonanie zaproszenia. Były to zamówienia od trzech różnych osób. Z tego tytułu osiągnęła kwotę w łącznej wysokości 380,00 zł. W kwietniu 2014 r. zrealizowała zaś cztery zlecenia

w większości na wykonanie wizytówek. Były to wydruki z cienkiego papieru przyklejane do grubszego kartony, a następnie ozdobione różnymi kolorowymi elementami. Z tego tytułu uzyskała kwotę 250,00 zł. W toku postępowania kontrolnego przeprowadzonego przez

ZUS ustalono, że do dnia wystąpienia przez odwołującą z roszczeniem o wypłatę świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, łączna kwota przychody z podjętych przez nią czynności wyniosła 717,00 zł.

dowód:

- rachunek nr 3 z dnia 06.03.2014 r. wystawiony D.C.k. 69 akt ZUS,
- kserokopia książki przychodów i rozchodów- k. 103-135 akt ZUS,
- protokół kontroli z dnia 22.10.2014 r.- k. 173-177 akt ZUS,
- częściowo zeznania świadka D.C.00:13:05,
- częściowo zeznania świadka M. S.- 00:20:26-00:25:57,
- częściowo zeznania odwołującej P. Ś.- 00:38:23-00:42:40, 00:48:11, 00:57:57-01:00:19,

Mój odwołującej zarabia około 1.400,00 zł, a w sezonie około 4.000,00 zł.

dowód:

- zeznania odwołującej P. Ś.- 01:01:31,

Od dnia 6 maja 2014 r. odwołująca była niezdolna do pracy w związku z ciążą. Po urodzeniu dziecka, wystąpiła do ZUS o wypłatę zasiłku macierzyńskiego z ubezpieczenia chorobowego od dnia 20 września 2014 r. Od urodzenia dziecka, mieszka w K..

dowód:

- zeznania odwołującej P. Ś.- 01:02:35,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów oraz częściowo zeznania świadków i odwołującej.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd dał wiarę świadkom D. C. i M. S. w zakresie, w jakim osoby te potwierdziły, że dokonały u odwołującej zakupu proponowanego przez nią asortymentu, ale w niewielkiej ilości i to jednorazowo. Warto odnotować, że w aktach organu rentowego znajduje się jedynie dowód dokonania zakupu u odwołującej przez D. C. za kwotę 40,00 zł. Jest to zalegający na karcie 69 akt ZUS rachunek nr 3 z dnia 6 marca 2014 r. Również zeznania odwołującej P. Ś. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części. Odmówił bowiem waloru wiarygodności jej twierdzeniom o tym, że poczynszy od 1 lutego 2014 r. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet, produkcji wyrobów z papieru i tektury, drukowaniu oraz sprzedaży detalicznej prowadzonej poza siecią sklepową, straganami i targowiskami, ponosiła koszty w związku z prowadzoną działalnością na zakup materiałów niezbędnych jej w pracy i spotykała się z klientami w (...)gdzie omawiała z nimi detale transakcji i gdzie przyjmowała zapłatę za wykonane usługi. W tym zakresie zeznania odwołującej nie znalazły odzwierciedlenia w zgromadzonych w sprawie dowodach, w szczególności w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach. Pozostawały też w sprzeczności z innymi twierdzeniami odwołującej, które w ocenie Sądu świadczą o tym, że nie podjęła ona prowadzenia działalności gospodarczej, o jakiej mowa w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i po dniu 1 lutego 2014 r. faktycznie działalności tej nie prowadziła. W pozostałym zakresie zeznania odwołującej były wiarygodne. Znalazły potwierdzenie w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Były też zgodne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Na rozprawie w dniu 27 maja 2015 r. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującej o przesłuchanie w charakterze świadka M. P., gdyż jak podał pełnomocnik, okoliczność, na którą miał być przesłuchany świadek, tj. uiszczenie przelewem płatności za zamówienie dokonane u odwołującej, wynika z dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu. Skoro tak, rację miał pełnomocnik, że przesłuchanie świadka nie jest potrzebne. Oddalając wniosek dowody Sąd miał też na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione i uwzględnienie tego wniosku zmierzałoby tylko do przewłoki postępowania.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 3 grudnia 2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Od podjęcia przez 7 sędziów Sądu Najwyższego uchwały z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10 (OSNP 2010/21-22/267), utrwalony jest w orzecznictwie pogląd, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja nie dotyczy wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, którą organ rentowy kwestionowałby. W zaskarżonej decyzji z dnia 3 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, powołując się na przepisy art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), a ponadto art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.), stwierdził, że P. Ś. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu od dnia 1 lutego 2014 r.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy w okresie od 1 lutego 2014 r. odwołująca P. Ś. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi, przy czym za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się między innymi osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy).

Jak stanowi art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym- a zatem osoby prowadzące pozarolniczą działalność, skoro ustawodawca nie wymienił tej kategorii ubezpieczonych w ust. 2 i 3.

Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą obejmowane są ubezpieczeniem chorobowym na ich wniosek (art. 11 ust. 2 ustawy).

Stosownie do brzmienia art. 13 pkt 4 tej ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Objęcie dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, a ustaje od dnia wskazanego we wniosku o wyłączenie z tych ubezpieczeń, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został złożony albo od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie albo od dnia ustania tytułu podlegania temu ubezpieczeniu (art. 14 ust. 1 i ust. 2 pkt 1-3 ustawy).

Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności. Natomiast kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają pewne znaczenie w sferze dowodowej, ale nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 września 2007 r., III UK

35/2007, LEX nr 483284; wyroki SN: z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/2006, OSNP 2008/7-8 poz. 114; z dnia 15 marca 2007 r., I UK 300/2006, LEX nr 338807; z dnia 27 czerwca 2006 r., I UK 340/2005, LEX nr 376431; z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/2005, OSNP 2006/19-20 poz. 311 i z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/2004, OSNP 2005/13 poz. 198).

Przepis art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania

w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności oraz chwilę jego wykreślenia.

W konsekwencji obowiązku ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 marca 2010 r., IV CSK 371/09 (LEX nr 811872), zgłoszenie i wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności. Określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności wpisywanej do ewidencji powoduje jedynie istnienie domniemania faktycznego, że ta działalność została podjęta oraz że jest prowadzona, jeśli odpowiedni wpis figuruje nadal w rejestrze.

W niniejszej sprawie ustalić zatem należało, czy odwołująca podjęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej z dniem 1 lutego 2014 r. i po tej dacie działalność tę faktycznie (rzeczywiście) prowadziła.

Podjęcie działalności gospodarczej wymaga zachowania pewnych warunków, których spełnienie nadaje takiemu przedsięwzięciu legalny charakter. Pierwszą przesłanką legalności jest złożenie wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG). W niniejszej sprawie odwołująca wniosek taki złożyła, jednak okoliczności faktyczne wskazują na to, że pomimo zgłoszenia faktu rozpoczęcia z dniem 1 lutego 2014 r. prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży detalicznej prowadzonej przez domy sprzedaży wysyłkowej lub Internet, produkcji wyrobów z papieru i tektury, drukowaniu oraz sprzedaży detalicznej prowadzonej poza siecią sklepową, straganami i targowiskami, działalności tej faktycznie nie wykonywała.

Legalną definicję „działalności gospodarczej” zawiera ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm.) w artykule 2. Zgodnie z tą definicją, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z powołanym przepisem, o działalności gospodarczej możemy mówić w sytuacji, gdy spełnione są łącznie trzy określone w treści ustawy przesłanki, a mianowicie: zarobkowość, zorganizowany charakter oraz ciągłość. Brak którejkolwiek z tych przesłanek skutkuje niemożnością uznania danej aktywności za działalność gospodarczą w rozumieniu powołanej wyżej ustawy.

W wyroku z dnia 13 listopada 2014 r., III AUa 312/14 (Legalis nr 1163542) Sąd Apelacyjny w Gdańsku podniósł, że wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych to rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

O zarobkowym charakterze danej działalności gospodarczej możemy mówić

w sytuacji, gdy celem jej prowadzenia jest osiągnięcie określonego dochodu, a więc nadwyżki przychodów nad poniesionymi kosztami. Na konieczność spełnienia tej przesłanki wskazał między innymi Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2011 r., II GSK 1219/10 (Legalis nr 471318), podkreślając w uzasadnieniu, że dla oceny, że dany podmiot wykonuje działalność gospodarczą, konieczne jest stwierdzenie zarobkowego charakteru tej działalności.

Wprawdzie w doktrynie podnosi się, że ewentualny brak dochodu w trakcie prowadzonej aktywności danego podmiotu nie świadczy o braku zarobkowego charakteru tej działalności, a jedynie o czasowym braku intratności bądź ewentualnie wskazuje na fakt ponoszenia znacznych kosztów na rozwój firmy, niemniej, zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, działalnością gospodarczą jest działalność wykazująca podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania.

W uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 117/91 (OSNC 1992/5/65) Sąd Najwyższy wskazał, że działalność gospodarczą wyróżniają pewne specyficzne właściwości, do których należy zaliczyć: 1) zawodowy (a więc stały) charakter, 2) związaną z nim powtarzalność podejmowanych działań, 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania oraz 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Istnienie wpisu w ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza zatem o faktycznym prowadzeniu działalności. Ustanawia natomiast domniemanie prawne w rozumieniu art. 234 k.p.c., według którego osoba wpisana w ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu.

Ocena zatem, czy działalność gospodarcza była rzeczywiście wykonywana należy do sfery ustaleń faktycznych w każdej indywidualnej sprawie. W tym miejscu raz jeszcze podkreślić należy, że wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych to co do zasady rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu, stanowisko organu rentowego, że odwołująca nie podjęła działań podporządkowanych zasadzie racjonalnego gospodarowania i począwszy od 1 lutego 2014 r. działań takich nie prowadziła, jest w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przekonujący. Słuszny był też wniosek organu rentowego, że kilka jednostkowych czynności, które podjęła odwołująca po złożeniu wniosku o wpis do CEIDG, nie świadczy jeszcze o prowadzeniu przez nią działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Wskazuje na to już sama treść zeznań P. Ś., która podała, że w 2013 r. zakupiła urządzenia wielofunkcyjne- połączenie skanera z drukarką laserową, ale zakup tych urządzeń związany był z jej pracą doktorską (00:17:58). Potem stwierdziła, że urządzenia te zakupiła po to, aby jej firma przynosiła większe dochody i „rozkrecała się”. Zaznaczyła przy tym, że mogła kupić gorsze i tańsze urządzenia. Jednocześnie wskazała, że urządzenia te służą jej obecnie przy pisaniu doktoratu (00:57:57-01:00:19). Tę okoliczność odwołująca podniosła również w odwołaniu.

Z zeznań odwołującej wynika także, że działalność gospodarczą rozpoczęła w lutym 2014 r. od zakupu papieru na kwotę około 100,00 zł. W związku zaś z tym, że na swój ślub sama przygotowywała oprawę, tj. wydruki dotyczące rozstawi gości i stolików, czy winietki, to pozostały jej materiały, które następnie wykorzystywała w działalności. Dysponowała też takimi produktami, jak cyrkonie, czy brokaty, a zatem nie musiała tych rzeczy kupować (00:38:23).

Urządzenia i materiały niezbędne do prowadzenia działalności gospodarczej odwołująca nabyła zatem przed datą jej rozpoczęcia, w innym celu niż prowadzenie tej działalności. Zamierzała jednak z nich korzystać jako osoba prowadząca działalność gospodarczą. Zwyczajowo takie zachowanie jest dopuszczalne z uwagi na możliwość ograniczenia kosztów. W sprawie istotne jest jednak to, że urządzeń tych i materiałów odwołująca nie wprowadziła do firmy, co wymagałoby podjęcia przez nią pewnych działań,

a w konsekwencji, w razie rezygnacji z dalszego prowadzenia działalności, zbycia tych urządzeń i materiałów.

Z powyższych faktów, zdaniem Sądu, nie można wywodzić, że odwołująca podjęła czynności, realizacja których miała jej pomóc w prowadzeniu działalności gospodarczej. Zauważyć należy, że w większości gospodarstw w dzisiejszej dobie takie sprzęty (skaner, drukarka laserowa), czy materiały (ozdobny papier, cyrkonie, brokat) się znajdują. Jak zresztą podkreśliła odwołująca w swoich zeznaniach, przed rozpoczęciem działalności zakupiła jedynie papier za kwotę 100,00 zł (00:38:23). To trochę za mało, aby móc zasadnie twierdzić, że odwołująca podjęła czynności przygotowawcze do prowadzenia działalności gospodarczej i rozpoczęła prowadzenie tej działalności. Okoliczności te w sprawie nie zostały przez P. Ś. wykazane.

W wyroku z dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00 (OSNP 2003/6/158) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że rozpoczęcie działalności gospodarczej polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej. Z kolei w wyroku z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05 (OSNP 2006/19-20/309) wyraził pogląd, że wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze), np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych; wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania; w rezultacie podjęcie czynności zmierzających bezpośrednio do rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej (czynności przygotowawczych) stanowi już o jej wykonywaniu (tak też

w wyroku z dnia 23 marca 2006 r., I UK 220/05, OSNP 2007/5-6/83). To ostatnie stanowisko podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2011 r., II UK 51/11

(OSNP 2012/21-22/267) wyrażając pogląd, że można je odnieść do sytuacji, w której podjęcie działań przygotowawczych w ostateczności doprowadziło do podjęcia czynności należących do zakresu działalności gospodarczej wynikającej z wpisu do ewidencji (rejestr), a więc faktycznego jej uruchomienia w celach zarobkowych.

W zeznaniach swoich odwołująca zaznaczyła też, że to nie sytuacja materialna doprowadziła ją do tego, że podjęła działalność, ale odwrotnie, sytuacja ta pomogła jej

w realizacji marzeń (00:23:45). Istotnie, praca powinna dawać satysfakcję, jednak działalność gospodarcza powinna wykazywać podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania, gdyż zasadniczym celem działalności jest osiągnięcie wymiernego zysku.

W niniejszej sprawie działania takiego (wykazującego podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania) nie można się dopatrzeć. Poza kilkoma czynnościami, które przyniosły znikomy zysk, odwołująca nie podjęła żadnych starań świadczących

o prowadzeniu działalności gospodarczej. W siedzibie firmy, tj. na domie swoich rodziców

w O. ani w jego najbliższym otoczeniu, nie umieściła nawet tablicy z ofertą, czy nazwą firmy, bo jak zeznała zamierzała prowadzić działalność gospodarczą tylko przez Internet. Zgłaszając się do ubezpieczeń nie skorzystała też z ulgi dla osób rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej i nie wskazała najniższej podstawy wymiaru składki. Zadeklarowała natomiast podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, w maksymalnej dopuszczalnej dla osób prowadzących działalność gospodarczą wysokości, tj. 9.3000,00 zł.

Przepis art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiący w ust. 1, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia, dodany został do powołanej wyżej ustawy z dniem 24 sierpnia 2005 r. ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 150, poz. 1248). Zgodnie z uzasadnieniem projektu tej ustawy, dodanie art. 18a do przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych miało na celu wprowadzenie preferencyjnych składek na ubezpieczenia społeczne

dla osób, które po raz pierwszy podejmują działalność gospodarczą na własny rachunek. Opłacanie przez okres 24 miesięcy składki na ubezpieczenie społeczne od podstawy wymiaru wynoszącej 30% minimalnego wynagrodzenia miało bowiem służyć zmniejszeniu ryzyka związanego z podejmowaniem po raz pierwszy działalności gospodarczej, co pozwoliłoby na przeznaczenie tak zwolnionych środków na prowadzenie i rozwój działalności. Powyższe preferencje adresowane były do osób, które nie miały dotychczas stałych źródeł dochodów (stałej pracy), od których byłyby opłacane składki i które zdecydowały się na podjęcie własnej działalności. Powyższa zmiana miała więc na celu zachętę do rozpoczęcia działalności i do przeznaczania zaoszczędzonych w ten sposób kwot na zakup maszyn bądź surowców do produkcji, a ponadto minimalizowanie ryzyka, jakie wiąże się z każdą działalnością, która jest podejmowana po raz pierwszy.

Tłumaczenie odwołującej, że nie skorzystała z ulgi, ponieważ doszła do przekonania, że skoro sama jest sobie szefem, to będzie opłacać wyższe składki na przyszłą emeryturę, świadczy o tym, że jej celem nie było zarobkowanie i podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem organu rentowego wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, odpowiedzi na odwołanie i piśmie procesowym z dnia 24 kwietnia 2015 r., że nie może być jedyną racjonalizacją podejmowanej działalności chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Rację ma jednak odwołująca podnosząc, że ciąża nie stanowi przesłanki wyłączającej możliwość podjęcia pozarolniczej działalności gospodarczej. Istotnie, brak jest przepisu sankcjonującego taki zakaz, czy też pozbawiającego zarejestrowanie działalności w takiej sytuacji jakichkolwiek walorów prawnych. Co więcej, zamiaru ciągłego prowadzenia działalności gospodarczej nie podważa przewidywanie jej zawieszenia ze względu na ciążę albo konieczność opieki nad dzieckiem. W orzecznictwie podnosi się, że to, iż osoba zawierająca umowę o pracę, czy podejmująca działalność gospodarczą jest w ciąży, nie stanowi żadnej przeszkody w skutecznym zawarciu i realizowaniu takiej umowy albo rzeczywistym prowadzeniu działalności gospodarczej. W takich przypadkach bez znaczenia pozostaje także i to, że zawierając umowę, czy podejmując działalność gospodarczą, dana osoba czyni to w celu zapewnienia sobie ochrony z systemu ubezpieczeń społecznych. Samo bowiem zawarcie umowy o pracę, czy podjęcie działalności gospodarczej w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem takiego działania było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego, nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem. Jednakże, warunkiem koniecznym dla powstania stosunku ubezpieczenia społecznego jest, aby taka umowa, czy działalność gospodarcza rzeczywiście były realizowane (por. np. wyroki SA w Łodzi: z dnia 14 maja 2014 r., III AUA 1254/13, LEX nr 1477215; z dnia 4 lutego 2014 r., III AUa 695/13, LEX nr 1439146 i z dnia 5 listopada 2013 r., III AUa 120/13, LEX nr 1402866).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika tymczasem, aby odwołująca prowadziła działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Nie do końca można też zgodzić się z tym, że odwołująca o ciąży dowiedziała się dopiero 27 lutego 2014 r., na co wskazał jej pełnomocnik w piśmie procesowym z dnia 25 maja 2015 r. i na którą to okoliczność powołała się sama P. Ś. słuchana w sprawie w charakterze strony.

W aktach sprawy znajduje się karta przebiegu ciąży (k. 29). Data sporządzenia tego dokumentu i rozpoczęcia wpisów sugerują, że o ciąży odwołująca mogła wiedzieć już wcześniej. Z dokumentu tego wynika między innymi, że data ostatniej miesiączki u pacjentki to 15 grudnia 2013 r. W karcie tej oznaczono termin porodu na dzień 22 września 2014 r.

W ocenie Sądu, powyższa karta nie jest dowodem na to, że w dacie 27 lutego 2014 r. odwołująca miała wiedzę o stanie ciąży.

Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadków i odwołującej, w połączeniu z zasadami doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że działania podejmowane przez odwołującą począwszy od 1 lutego 2014 r. nie wykazywały podporządkowania zasadzie racjonalnego gospodarowania.

W tym kontekście za słuszne Sąd uznał stanowisko organu rentowego, że o braku podporządkowania tej zasadzie mają świadczyć takie okoliczności, jak to, że pomiędzy zgłoszeniem do ewidencji działalności gospodarczej, a wystąpieniem przez odwołującą

z roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego upłynął krótki okres czasu; odwołująca do dnia wystąpienia z roszczeniem o wypłatę świadczeń z ubezpieczenia chorobowego osiągnęła znikome przychody w łącznej kwocie 717,00 zł; po złożeniu wniosku o wpis do CEIDG,

w lutym 2014 r. zakupiła jedynie papier, na co wydatkowała jednorazowo kwotę około 100,00 zł oraz to, że odwołująca nie skorzystała z ulgi dla osób rozpoczynających prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej i zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, w maksymalnej dopuszczalnej dla osób prowadzących działalność gospodarczą wysokości, tj. 9.300,00 zł- co oscyluje wokół kwoty około 2.800,00 zł tytułem kosztów- narażając się tym samym na niepotrzebne wydatki.

Rację miał również organ rentowy, że przedłożone przez odwołującą zaproszenia dotyczą uroczystości ślubnych, które odbyły się w 2011, 2012 i 2013 r., a więc na długo przed datą wniosku o wpis do CEIDG, a pozostałe dowody są wątpliwe.

Mając to wszystko na uwadze przyjąć należało, pomimo zaoferowanych przez odwołującą dowodów z zeznań świadków, którzy potwierdzili dokonywanie u odwołującej zakupów, jednak na bardzo niewielką, wręcz znikoma skalę, że działania i czynności podejmowane przez P. Ś. począwszy od 1 lutego 2014 r. nie nosiły cech działalności gospodarczej, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Stanowiły raczej pomoc koleżeńską wykonywaną „z grzeczności”, jednorazowo i okazjonalnie.

W literaturze tymczasem zorganizowanie działalności utożsamia się z dokonaniem wyboru formy organizacyjno-prawnej przedsiębiorczości. Wskazuje się przy tym na istnienie pewnego znaczenia normatywnego tej przesłanki, której niespełnienie pozwala na wykluczenie z pojęcia działalności gospodarczej pomocy koleżeńskiej (lub sąsiedzkiej), która jest wykonywana „z grzeczności: oraz wyjątkowo, nawet jeśli jest odpłatna. W literaturze podnosi się też, że celem przesłanki ciągłości działalności jest wyeliminowanie z pojęcia działalności gospodarczej przedsięwzięć jednorazowych i okazjonalnych.

Skoro tak, nie do utrzymania jest domniemanie wynikające z wpisu do CEIDG, iż z dniem 1 lutego 2014 r. odwołująca rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej.

To zaś nie może prowadzić do objęcia jej ubezpieczeniami społecznymi w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (art. 11 ust. 2 tej ustawy).

W tym miejscu zauważyć należy, że o ile za podjęcie działalności można uznać zainicjowanie działań przygotowawczych do wykonywania działalności gospodarczej (a więc uzyskanie statusu przedsiębiorcy), to prowadzenie działalności gospodarczej oznacza dopiero dokonywanie faktycznych i prawnych czynności wchodzących w zakres działalności gospodarczej przedsiębiorcy, podejmowanych w celu realizacji zadań związanych z jej prowadzeniem i zmierzających w sposób zorganizowany i ciągły do osiągnięcia celu zarobkowego (por. tak SA w Krakowie w wyroku z dnia 26 czerwca 2013 r., III AUa 1722/12, LEX nr 1362705).

Wskazać również trzeba, że jedyną racjonalizacją podejmowanej działalności gospodarczej nie może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W takiej bowiem sytuacji prowadzenie działalności gospodarczej, a ściślej realizowanie jednego

z aspektów tej działalności, czyli osiągnięcie zysku, polegałoby tylko na pozyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tymczasem świadczenia z ubezpieczenia mają być w istocie czymś wtórnym wobec przyczyny (causa) powstania ubezpieczenia, jaką jest prowadzenie działalności gospodarczej (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 grudnia 2014 r., III AUa 878/14, Legalis nr 1185982).

Stanowisko organu rentowego było więc słuszne, a zarzuty ubezpieczonej nie zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało oddaleniem odwołania od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 3 grudnia 2014 r.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.